

Cătălin VRABIE

Pierdut în
N E P A L & L A D A K H
jurnal de călătorie

*Cosmin Săvulescu, șefă de
Misiuni al Expediției românească pe Căile lui Christofor*

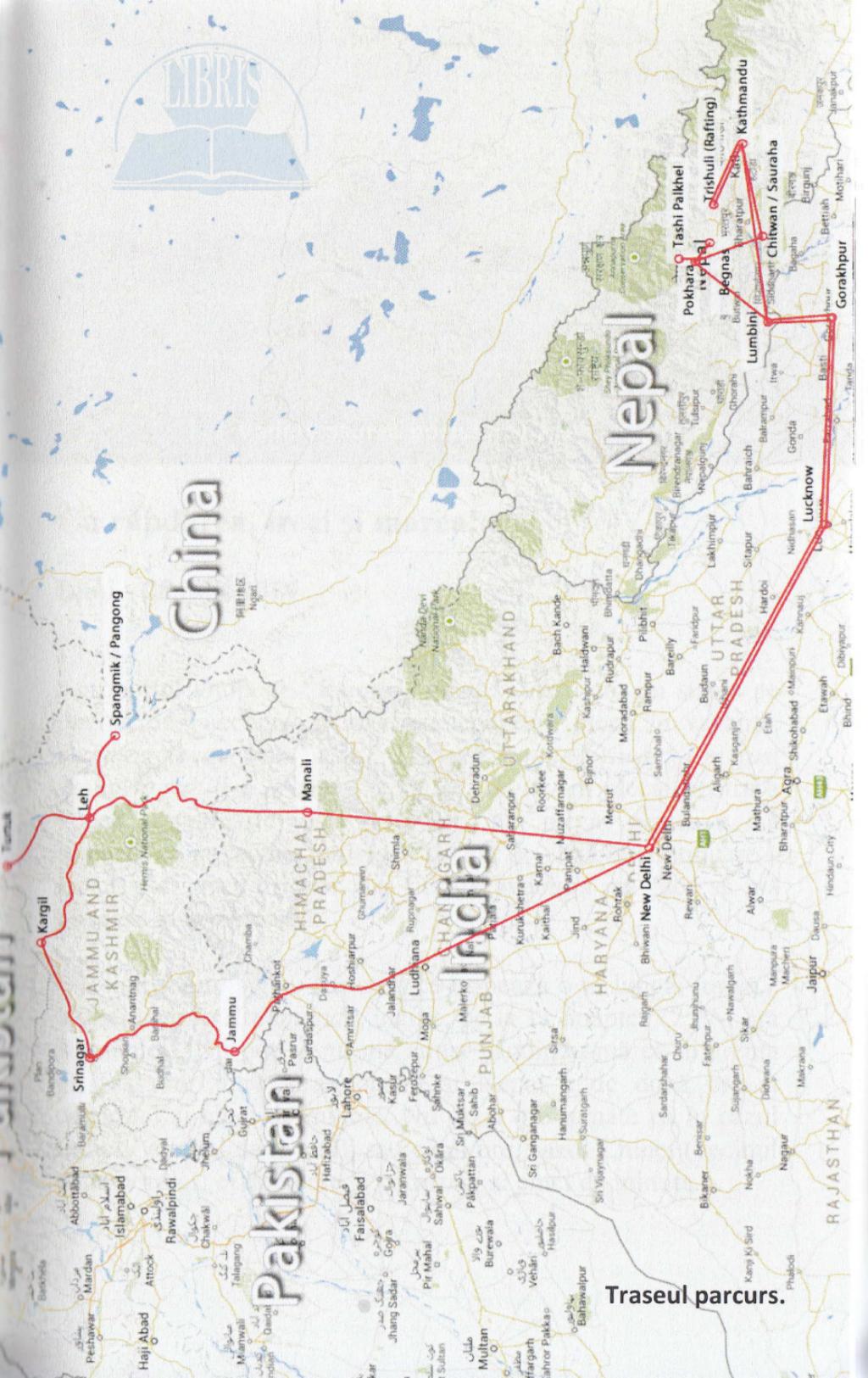

Cuprins

Prefață	7
Cu răbdarea, treci și marea!	15
Primul contact cu Nepalul și nepalezii	25
De ce singur?!	33
Kumari Devi	34
Voices of Nepal. Bijay – <i>Don't Trash Our Future</i>	38
Călătorului îi șade bine cu drumul	41
Jungle party	57
Atacați de tigru – <i>Lonely Planet</i>	58
Ești singurul alb pe care l-au văzut	73
Aproape de optmiari	79
Musonul – <i>if it is not raining all day it is raining every day!</i>	88
Ascultând linisteaua tibetană	97
Puțin despre Tibet	100
Prima bere pe anu' ăsta	107
Gorkha	110
Lumbini – locul de naștere a lui Buddha	115
India, bine te-am regăsit!	121
Getting in touch with locals	133
Ladakh "the land of high passes"	149
Civilizația de pe valea Indus-ului (Sin)	163

Pierdut în Nepal & Ladakh

Acute Mountain Sickness (AMS)	168
Sus, sus... tot mai sus!	179
Voices of India. Dogra – despre politica Indiei	197
Albastru de Pangong Tso	199
Never-ending Story, Within Temptation	213
Leh – Manali – o călătorie epică	217
Souvenirs... made for you only!	221
VIP	237
Back in Kathmandu	243
Voices of Nepal. Senghika – despre modă.	251
Pierdut în... timp	253
Pe râu în jos...	257
Discuții... la bere	265
Despre Nepal și nepalezi...	271
Postfață	277
Listă fotografii	281

Vedere asupra portului Sharjah – Golful Persic

Cu răbdarea, treci și marea!

Luni – 28 iulie 2014

13:54

Aeroportul Otopeni. “*Running away!*” Văzusem un status pe pagina de Facebook a unei prietene care pleca în vacanță. *Running away from what? I'm not running away, I'm just going to fulfill a dream: Nepal & Tibet!* Am plecat pentru a vedea și cunoaște viața de acolo, am plecat pentru a mă întoarce cu povestiri, fotografii și chef de viață în continuare – nu că n-aș avea oricum, dar fiecare aventură mă face să mă gândesc la următoarea.

Nu sunt foarte sigur, dar cred că urmează o zi lungă, lungă... Voi ajunge în *Kathmandu*, mâine, pe la 11 noaptea (7 PM ora României). Nu pot să nu mă amuz gândindu-mă că diferența de fus orar între țara noastră și Nepal e de două ore și patruzeci și cinci de minute. Nu două ore jumate ca în cazul Indiei (vecinul de la sud), sau cinci ore, cazul Chinei (vecinul de la nord)... ci două ore și patruzeci și cinci de minute.

Pierdut în Nepal & Ladakh

16:27

Done.. check-in done! Mi-am uitat un telefon în capacul rucsacului pentru cală, sper să-l regăsească funcțional. Ar fi bine, pentru că nu aş vrea să fiu nevoie să-mi cumpăr altul.

17:14

Răbdare, răbdare, de trei ori răbdare! M-am îmbarcat în primul avion spre Istanbul. Urmează, apoi, un altul, până în *Sharjah* – Emiratele Arabe Unite și abia după asta *Kathmandu* în Nepal. Încep să simt gustul vacanței, mai schimb o vorbă cu unu', cu altu'... și tot aşa...

19:09

Iarăși în aeroport! Se simte sezonul vacanțelor, sunt mii de oameni la coadă pentru verificarea pașaportului la intrarea în Turcia. Să vedem cât durează. Dacă eram în tranzit, probabil nu era nevoie să trec prin asta (stăteam însă la altă coadă, sunt convins), dar zborurile mele sunt independente – trebuie să-mi ridic bagajul și apoi să o iau de la capăt.

20:46

X-treme patience – există aşa ceva? În sfârșit, am intrat în Turcia, oficial. După o oră și jumătate, am învins... Uitasem că sunt în Orient, uitasem că sunt pe *Sabiha Airport*, uitasem toate acestea... a fost o bulibășală de nedescris. Mulți și-au pierdut zborurile următoare, iar acum starea lor de iritare (explicabilă, într-un fel) se transmitea și funcționarilor care, la rândul lor își transferau enervarea altor pasageri... Din când în când mai venea cineva și spunea ceva în turcă, arătând spre *counter*-ele deasupra cărora scria mare *Turkish citizens*... străinii strigau să se vorbească în engleză. Stresul era dominant, pentru că, în mod clar, funcționarii se refereau doar la vorbitorii de turcă... și tot aşa! Un început frumos. Vă

aduceți aminte, dacă ați citit „Pierdut în India”, cât de surprins am fost, ajuns, pentru prima dată, pe acest aeroport, în 2012. Istoria se repetă, ceea ce, câteodată, eu găsesc că-i minunat... în ciuda oboselii inerente, poți spune că e o lume frumoasă prin caracterul ei diferit, nou.

E de bine... mai am de așteptat vreo patru ore. Deși zborul e afișat și, totodată, toate informațiile despre el, la *counter*-ul unde trebuie să ajung nu e nimeni, iar la întrebări mi se răspunde cu o figură nedumerită, ridicând din umeri... *funny*. Reintru în atmosfera Orientului.

23:19

Și... încă un *check-in* bifat! Mai am unu' și gata, pe azi. Până la 01:10 când e următorul zbor, mai e... Internetul nu e gratuit, normal, că doar sunt într-un aeroport – nevoia fiecărui dintre noi de a mai verifica ce se întâmplă pe Facebook trebuie speculată. Magazinile *Duty-free* sunt de vizitat la întors, nu la dus... acum poți doar să mănânci *samples of Turkish Delight* și să te parfumezi – căt pentru toată vacanța care urmează. Mai citesc câteva pagini din *Lonely Planet*... de unde aflu că trebuie să mă pregătesc de soc la aterizarea în *Kathmandu*.

Marți – 29 iulie 2014

01:20

Trece timpul... iată-mă, în sfârșit, în avion. Am loc în dreptul ieșirilor de urgență... le prefer, ai unde să-ți întinzi picioarele. În plus, de astă dată, avionul este aproape gol, pot să mă întind și chiar să atipesc puțin...

Interesul unora, când aud de România, e, cel puțin, ciudat. Un indian, după ce i-am spus de unde sunt, a venit cu o întrebare

Pierdut în Nepal & Ladakh

de baraj: *Românii urăsc țiganii, aşa-i?* Li s-a dus buhul! Întrebarea lui avea, de fapt, un substrat; a vrut, apoi, să afle dacă el ar fi ușor de confundat cu un țigan la noi în țară. I-am răspuns că aceştia au un alt stil vestimentar și, în nici un caz, nu vorbesc engleză. Ce era să zic?! Din discuțiile purtate, a ghicit că sunt profesor (credea, însă, că de istorie sau sociologie)... pentru că am un stil curat de a explica. Trebuie să recunosc că m-a surprins!

06:09 (07:09 ora Emiratelor)

Nu vreau să mă plăcătesc, astfel că dacă tot am vreo opt, nouă ore la dispoziție, o să ies puțin din aeroport pentru a respira și aerul fierbinte al Emiratelor. Acum doi ani când am mai fost în *Sharjah*, nu m-au lăsat, speram ca anul acesta să fie altfel... și aşa a și fost. Mi-au pus o ștampilă pe pașaport și gata, fac primul pas în Emirate. Încerc câteva fotografii, mănânc ceva la un restaurant local și mă întorc. Nu am totuși foarte mult timp la dispoziție. Noroc că am dormit în avion... nici nu știu când am ajuns. Nu a fost foarte comod, dar important e că m-am odihnit.

E timpul să vizităm *Sharjah-ul*!

07:23

Bine că e dimineață încă și căldura e astfel mai ușor de suportat. Am luat un autobuz spre oraș și în el m-am întâlnit cu prietenul indian de care vă vorbeam mai devreme... mi-a dat câteva sugestii, ce să văd mai întâi, unde să mănânc etc. La drum!

08:35

Uimitoare lumea în care trăim! Plimbarea astă mă încântă teribil, căldura însă, în ciuda orei matinale, mă cam

Sharjah, vedere asupra centrului

descurajează... degeaba mă bucuram mai devreme. Trebuie să caut apă, nu am mai băut de când am plecat de acasă – deci cam de douăzeci de ore. Ca să fie pachetul complet, în fața ochilor am Golful Persic, însă apă potabilă, nicăieri. Îmi zic în gând că „mă descurc eu” și pornesc mai departe.

Nu pot să cred... pe aici cresc curmalii aşa cum cresc la noi corcodușii, pe marginea străzii, întinzi mâna și... mănânci. În fine, ca idee, pentru că sunt cam înalți, chiar și pentru mine. Habar nu aveam că aceste fructe sunt de atâtea feluri – mici, mari, galbene, roșii...

09:05

Inspirată decizie... mă bucură ieșirea în *Sharjah*. Nici n-am visat că voi pune piciorul aici. Din cauza tragediei din Ucraina s-au mai îngustat culoarele de zbor și astfel zborul meu spre *Kathmandu* a fost amânat cu zece ore... credeam că-s ghinionist, dar... ce noroc!

Cu răbdarea, treci și marea! Am găsit și apă... potabilă... la același preț ca-n România dar de fapt mult mai prețioasă. Paritatea leului nostru cu drahma e cam de unu la unu, iar

Parcul central, Sharjah

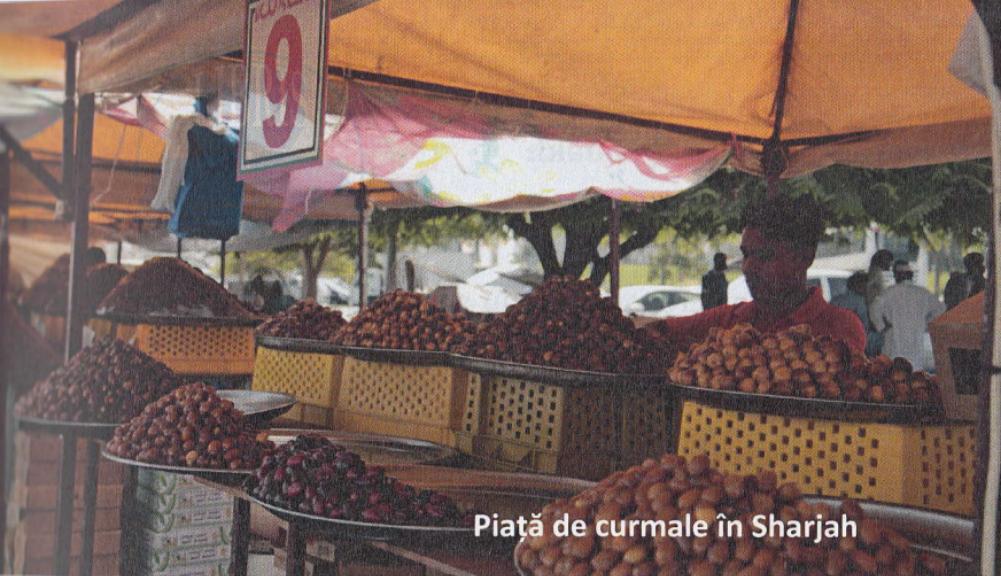
prețurile, în general, sunt cam ca la noi, din câte observ. O să ajung la o concluzie mai clară mai spre sfârșitul plimbării.

09:52

Ah... iarăși arșița aia îngrozitoare! Nu e încă nici ora zece dimineață și sunt deja 43 de grade, iar umiditatea face ca totul să se simtă și mai și! Anul trecut mă plimbam pe malul celălalt al Golfului Persic, în Iran, acum, pe aici... înțeleg de ce toți poartă capul acoperit, e sinucidere să mergi prin soarele asta altfel.

10:05

Mă laud, adesea, cu colecția mea de cărți cumpărate din țările pe care le vizitez. Condiția este să fie scrisă de un scriitor autohton, în limba lui. Am o colecție frumușică – le-am dedicat un raft de bibliotecă. Evident că nu le voi citi niciodată dar, ca un paradox, nici nu le cumpăr pentru asta (deși mi-ar plăcea să le am și în engleză)... sunt, mai degrabă, suveniruri decât cărți. Ei bine, nu puteam să trec prin Emiratele Arabe Unite fără să-mi achiziționez și de aici una, o poveste vitejească cu eroi arabi, mi-a explicat vânzătorul (care era indian).

Piață de curmale în Sharjah

E plin de indieni pe aici (aproape de asta)... mai mulți indieni pe stradă, decât arabi. Întrebând de direcții, am intrat în vorbă cu unul care, aflând că sunt excursionist, îmi sugera să merg să vizitez *Kerala* (un stat din sudul Indiei), locul său natal. Parcă eu n-aș vrea! Atât de multe locuri frumoase pe glob, dar o singură viață. Pentru *Kerala* voi găsi timp, cu siguranță... știu că e *breathtaking*, știu de mult, cu mult înainte de a fi călcat prima dată în India. Va veni și vremea ei, acum vreau să merg și, totodată, să vă duc în Nepal și Ladakh (Micul Tibet sau Tibetul Indian, cum i se mai spune) – dacă scap cu bine din vâlvătaia asta... 45 de grade scrie pe un termometru mare dintr-o intersecție de aici.

10:37

Am cumpărat caju proaspăt... cine mai vrea, în afară de mine? Haideți, e minunat aşa, fără sare, neprăjit și neuscat... e chiar minunat. Nu promit, mai e mult până atunci, dar, dacă nu uit, la lansarea acestui volum, o să vă servesc cu caju – de Mega Image... noroc cu globalizarea asta!